

[Gørt Petersen]

har regeringen vendt billedet totalt om. Nu er det fagbevægelsen, der må slås for at få indført en regulering, og arbejdsgiverne, der kan sige nej og selvfølgelig gør det. Det er altid sværere at få tingene lavet om end bare at bevare det bestående.

Det kunne ikke lykkes arbejdsgiverne, hvad angik dyrtidsreguleringen, men nu er regeringen kommet dem til undsætning, og nu er det dem, der har fat i den lange ende, derfor er dette lovforslag en grov provokation over for lønarbejderne og fagbevægelsen.

Den grundlæggende årsag til den økonomiske misere er, at den borgerlige filosofi er forkert, den holder ikke. Det at give frit løb for profitdannelsen, de såkaldt selvstændige erhvervsdrivendes indkomster og kapitalindkomsterne, er da utvivlsomt til fordel og glæde for dem, der forgyldes, men ikke for samfundet som helhed.

Her har vi i øvrigt forklaringen på fru Græthe Fenger Møllers mange spørgsmål om, hvad SF kan gøre, hvad et arbejderflertal kan gøre i forhold til den nuværende regerings politik. Denne regering burde i løbet af en 4-årig periode have halveret arbejdsløsheden, samtidig med at den burde have sat ind over for betalingsbalancen. Arbejdsløsheden er faldet noget, men langt fra halveret. Betalingsbalanceunderskuddet er blevet langt værre, end det var, da regeringen startede. Det hænger sammen med den grundlæggende filosofi, der bestemmer denne regerings politik, og hvor et arbejderflertals filosofi er den decideret modsatte, som hr. Jes Lunde redegjorde for.

Det, der er sket under denne regering, er, at forbrugskvoten er steget dramatisk i strid med regeringens forudsigelser. Det kan ikke forklares gennem en vækst i lønmodtagernes disponible realindkomst, for den er kun steget ganske beskedent. Det er i den voldsomme vækst i de selvstændigt erhvervsdrivendes indkomster, i kapitalindkomsterne og i den lånoptagelse, der følger med, at vi skal finde hovedårsagen til stigningen i forbrugskvoten og dermed en væsentlig årsag til underskuddet på betalingsbalancen. Den gamle påstand om, at når de rige bliver rigere, så opsparer de deres gevinst, det, de bliver rigere med, holder simpelt hen ikke, så meget mere opsparer de ikke. De forbruger også mere. Det er det, der er forholdet.

Hvis ikke det havde været forholdet, var det ikke gået så dårligt for samfundsøkonomien. Tænk, hvilke gunstige vilkår denne regering har haft! Der er formodentlig ingen regering siden anden verdenskrig, der har haft så gunstige økonomiske vilkår internationalt set: prisfald på olie og andre råvarer, internationalt rentefald, fald i dollarkursen. Danmark har formentlig forbedret sin betalingsbalance med en halv snes milliarder kroner af denne grund. Alligevel er denne regering i stand til at præstere et underskud, som i år kommer betydeligt op over 20 mia kr. Det er godt klaret.

Alle de ofre, regeringen har aftvunget almindelige mennesker, har været forgæves. De unge, de gamle, de arbejdsløse, de lavtlønnede i den private og den offentlige sektor, de mange, der er blevet ramt, har måttet tage en voldsom social nedtur med i købet, uden at det har hjulpet en døjt på samfundsøkonomien og den meget omtalte eksport, som deres ofre skulle fremme.

Og når regeringen så vil rette op på denne situation, er det de samme store grupper, der må holde for. Det er primært dem, der rammes af det voksende skatte- og afgiftstryk, igen uden at det hjælper på samfundsøkonomien, for det er ikke deres overforbrug, der undergraver betalingsbalancen; de har intet overforbrug, og det er ikke deres skyld, at eksporten stagnerer eller går tilbage, for de er i forvejen blevet tvunget til at yde mere, end de kunne, på den berømte konkurrenceevnes alter.

Den vigtigste virkning af regeringsindgrebene er derimod nok, at arbejdsløsheden atter vil vokse. Regeringen er jo ellers så stolt over at have nedbragt den til »kun« 220.000–230.000, for os at se stadig et katastrofalt højt tal, som nu formentlig vil vokse igen. Det kan være, at det ikke vil vokse så voldsomt, men det skyldes så ironisk nok den meget beskedne arbejdstidsforkortelse, der bliver gennemført. Økonomer regner med, at den indebærer ca. 30.000 nye arbejdspladser. Det er kun én times arbejdsforkortelse om ugen. Så kan man jo forestille sig, hvad en fem timers nedsættelse af den egentlige arbejdstid ville betyde for skabelse af nye arbejdspladser.

Det er netop ad denne vej, gennem en anden fordeling af arbejdet, vi hurtigt og dybtgående kan komme arbejdsløsheden til livs,